

ДОУЖИНИ ТАК, ЗО С'ГОДА СЛІДОВ. І 400.134. 30

людей, а почуттям відповідальності", щоб вони зуміли здобути на „відважні і розумні слова переслави“.

Щож, апелювати можна, але чи не розчарується автор і чи не побачить форм конфлікту ще повнішої „експресії“? Бо на четверговій історії чейже шнішній конфлікт не скінчився!

I. К—н.

„Народне побажання“.

Проект плебіситу проти пляну Йонга.

План Йонга, який є вислідом льокарненської політики і вважається побідою пок. Штреземана, зустрів спротив серед німецьких націоналістів. Гугенберґівці й гітлерівці об'єдналися з метою довести до всенародного плебіситу, передбаченого ваймарської конституцією, в справі відкинення пляну Йонга та поставлення в стан обвинувачення (за державну зраду) визначних німецьких політиків зі Штреземаном включно.

Гугенберґівська преса розпочала величезну агітацію за тав. народним побажанням, яке на випадок успіху є вступом до плебіситу. Проурядові партії потішаються тим, що націоналістична опозиція не досягне вимаганого конституцією мінімуму 10 проц., хоч для осторожності пруський уряд заборонив своїм урядовцям брати участь у „народному побажанні“.

Акція „народного побажання“ розвивалася досить кволо. Смерть Штреземана, головного „винуватка“ німецької закордонної політики уряду, причинилася до ще більшої повільності цієї акції. В обличчі смерті замовкли всі важкі закиди на адресу Штреземана. Навіть найбільші його вороги признавали чистоту його характеру і велику любов батьківщини.

Здавалося, що після того акція „народного побажання“ заломиться. Ще три дні німецька преса сповіщала, що акція німецьких націоналістів не досягне вимаганого мінімуму. Тимчасом останні телеграми принесли несподівану відомість, що вже в дні 2. ц. м. в полудне, після переведеного підрахунку з країв, кількість записів на листу націоналістичного референдуму проти пляну Йонга досягнула 10,8 проц. загалу управлених до голосування німецьких громадян. Таким чином кількість записів майже на цілий 1 проц. перевищила вимагане конституцією мінімум голосів, потрібне до розписання плебіситу. Після того проект плебіситового закону вийде на порядок нарад райхстагу. Коли райхстаг його відкинув, тоді буде розписаний плебісит. Для здійснення закону про пле-

бісцит є вимагана половина голосів усіх управлених до голосування, себто 20,639,000.

Без сумніву, дотеперішня акція „народного побажання“ є значним успіхом німецьких націоналістів, які протиставляють зобов'язанням на основі пляну Йонга, які поборюють угодову політику у відношенні до держав б. антанті. Чи плебісит теж впаде в їх користь, річ сумнівна. Та ясно, що він ще більше ускладнить вже так складне внутрішнє становище Німеччини.

Партії й уряд.

Конспіративна тактика ППС. — Резолюції Гол. Ради Нар. Сторонництва.

Після четвергових подій на терені союму зросли опозиційні настрої серед польських опозиційних партій. Пепесівські послы „віддалися під опіку партії“. Як виглядатиме оборона партією своїх послы, важко передбачити з огляду на те, що теперішній час є часом поширюваної конспіративності в тактиці. Тактика „закритих карт“, приновлювана табором марш. Пілсудського, починає прийматися також й серед опозиційних партій. Вертає до неї також ППС.

На тему тактики ППС ходять найрізноманітніші чутки й поголоски. Певне тільки те, що акція пепесівців буде широка і всебічна. В найближчих днях по всіх більших містах і робітничих скупченнях мають початися маніфестації проти існуючого режиму й урядового курсу. Намічається теж двогодинний загальний страйк. Та треба сумніватися, чи він поведеться, бо до переведення короткого загального страйку вимагається незвичайної організації. Вступом до цього буде односторонній гірничий страйк на підкладі економічних, в яким все-таки виступають вже й політичні моменти. В неділю (3. ц. м.) відбувся у Варшаві зїзд делегатів гірничих союзів, на якому постановлено провести 6. ц. м. односторонній страйк у всіх гірничих басейнах, протестуючи тим способом проти одностороннього вирішення арбітражної комісії.

У зв'язку з теперішнім положенням радила в неділю у Варшаві Гол. Рада Народового Сторонництва (вшехполаки). Після звітів Бартошевича й проф. Рибарського, винесено резолюції, в яких головним завданням партії виставлено:

оборону віри і становища католицької церкви проти напору, що підважує релігію на всіх ділянках;

привернення господарчо-фінансової рівноваги, захитаної естатизмом, спараліжованої

надмірним фіскалізмом і кепською господарською державних підприємств;

протиставлення політиці резигнації з істотних прав і національно державних вартостей, забезпечених Польщі версальським трактатом (ця резолюція звернена проти польсько-німецького порозуміння), та вимогу негайної зміни відносин на східних окраїнах, антверених „політикою, згубною для основних інтересів народу і держави“;

боротьбу в обороні правного ладу та за напругу державного устрою.

В останній резолюції Нар. Сторонництво бере в оборону марш. Дашинського, як представника союму.

Всі ці резолюції безпосередньо або посередньо звернені проти уряду. Для нас найцікавішою є вимога „найскоршої й найуспішнішої зміни відносин на східних окраїнах, антверених політикою, погубною для основних інтересів народу і держави“. Посторонній читач міг би думати, що на „кресах“, себто на українсько-білоруській національній території, справді діється щось таке, що може зажурити польських націоналістів. Тут ми мусимо взяти в оборону санацийні чинники, бо їх політика на „кресах“ не тільки всеціло покривається з „програмою“ вшехполаків, але в багатьох випадках навіть іде далше. Не даром-же М. Прушинський, керівник організації народових, перейшов до санайї.

Сталінів шурин утік із СРСР.

Б. провідник чед. комуністів д-р Шмераль (Сталінів шурин), донедавна комісар Далекого Сходу в Москві, вернувся у Прагу із сімєю. Сімєю остається Шмераль у Празі, а сам іде в Берлін, де вестиме середньо-європейське комуністичне бюро. Як повідомляють „Лідове Новини“, Шмераль сказав, що покинув СРСР тому, бо відносини в комун. партії стали невинними. Комун. партія не рахується в господарських й політичних відносинах Європи та шораз більше сходить із розумного шляху, до чого причиняється головню Сталінова недуга.

Арештування співробітника д-ра Туки.

У Братиславі арештували бувш. поліційного урядовця Ів. Гаспаріка під замітом шпіонажі в користь Мадярщини. Гаспарік був у близьких взаєминах із засудженим недавно за шпіонажу д-ром Тукою та був його співробітником. Гаспаріка звивали кілька разів до суду, та він не приходив, оправдуючись недугою. Лікарі ствердили, що Гаспарік здоров і відповідальний за свої вчинки.

ЕДГАР АЛЛАН ПО.

Убийство на вулиці Морг.

(Продовження.)

Альфонсо Гарсіо — власник похоронного бюро свідчить, що він проживає на вулиці Морг. Родом еспанець. Один із тих, що війшли до будинку. Нагору не входив. Має чутливі нерви і побоювався наслідків хвилювання. Чув суперечку голосів. Грубий голос належав до француза. Не розібрав, що казано. Верескливий голос належав до англієця — певний цього. Не розуміє англійської мови, але судить з інтонації.

Альберто Монтані — цукорник. Свідчить, що він був між першими, хто війшов нагору. Тільки чув голоси. Грубий голос належав до француза. Розібрав кілька слів. Виглядало так, ніби той комує дорікав. Не розібрав слів верескливого голосу. Говорилося хутко й нерівно. Гадав, що голос належав до руського. Потверджує загальне свідчення Ніколи не мав нагоди говорити з росіянином.

Кілька свідків, допитані знову, засвідчили, що димарі в усіх кімнатах четвертого поверху знадто вузькі, щоб дати прохід людині. При розшукуванні уживано цинандричних чистильних шток, якими орудують сажотруси, коли трусить комини. Ними обшукано, згорі аж донизу, кожну вилучину в димарях, по всьому домі. Заднього анходу, що ним би можна було спуститись, поки люди сходили нагору, немає. Тільки павини Л. так щільно було затиснене в комині, що його добули знайти тільки полученими ауссланми чотирьох чи п'ятих людей.

Поль Дюма — лікар. Свідчить, що на довідку покликаного оглянути тіла. Вони в цей час лежали обом в радні на ліжку в тій кімнаті, де знайдено павину Л. Труп молодого павини весь був у синцях та шрамах. Той факт, що його затиснуло у димар, служило достаточним поясненням для цих явищ. Горляника сильно помята, на ній кілька глибоких драпин під підборіддям і ряд зиннів — це вилучили сліди павини Л. Лише

страшно змінилося в кольорі, баньки викочені. Язик частково перекушений. Великий синяк знайдено в шлунковій западині — очевидно від натискання коліном. На думку Дюма павину Л. Еспане на смерть задушено — невідомою особою чи особами. Труп матери жахливо покалічений. Всі кості правої ноги й руки більш-менш пошкоджені. Ліва гомілка потовчена на дрібязок, так саме всі ребра лівої половини. Ціле тіло в синцях та шрамах. Не можна сказати, яким способом задушено ці каліцтва. Важкий кий або широка залізна штаба, стілець, велике, важке і тупе знаряддя моглоб мати такі наслідки в руках дуже сильною людини. Ніяка жінка не моглаб завдати таких ударів будь-яким знаряддям. Голова покійниці, коли явився свідок, начисто була відчакнута від тіла і також сильно покалічена. Горло перерізано, видно, якимсь дуже гострим інструментом — мабуть, бритвою.

Александр Етан — хірург. Його закликало оглянути тіла разом із павом Дюма. Цимом потверджує свідчення і здогади Дюма.

Нічого важливого більше не викрито, хоч допитувано ще кілька інших осіб. Такого таємничого і в усіх подробицях загадкового убийства ніколи ще не доконали в Парижі — коли це було справді убийство. Поліція зовсім абита з пантеяну — незвичайний випадок у таких справах. В кожному разі, не маємо досі жадного натяку на розгадку.

Вечірнє видання газети повідомляло, що в дільниці Сен-Рок досі велике хвилювання, що помешкання знову тільки обшукано і знову допитувано свідків, але без жадних наслідків. Одне в пост-скріптіум зазначили, що Альдофа Лебона заарештовано і ув'язнено, але ніяких нових доказів проти нього, крім описаних вже фактів, не виявлено.

Дюпен робив враження, що був надзвичайно зацікавленим ходом цієї справи, так я найнайм судив з його поведінки, бо він нічого мені не пояснював. Тільки після звістки про те, що заарештовано Лебона, він запитав про мою гадку щодо убийства.

Я міг тільки залучитися до всього Парн.

жу, признавши справу невідомою тайною. Я не бачив жадних засобів викрити вбийцю.

— Ми не повинні судити про засоби, — сказав Дюпен, — на підставі поволоки цього свідства. Париска поліція, така славна за свою проникливість, тільки спритна тай годі. В її діях немає іншої методи, крім методи моменту. Вона робить велику параду зі своїх заходів; але ці заходи не раз так але відповідають даним об'єктам, що нагадують нам з Мольєра Журдена, коли він каже подати свій халат, що краще слухати музику. Результати, досягнені цими заходами, бувають не раз надивно шасливі, але походять здебільшого з простої добайливості та активності. Коли ці властивості потрібні, її пляни йдуть на нівець. Відок, був наприклад добрий відгадчик і аперта людина. Але, не маючи анковоної думки, його зводила сама інтенсивність його розшуків. Він ослабляв свій зір тим, що тримав свій об'єкт заблизько. Він, може, здужав роздизитися одну чи дві точки надзвичайно ясно, але, роблячи це, він неминучо губив погляд на всю річ у цілому. Отже, це є те саме, що бути знадто глибоким. Правди не завжди треба шукати в самім джерелі. Саме, що торкється найважливішого знання, я гадаю, що вона завжди пробуває на поверхні. Вона лежить не в гайбизах, де ми її шукаємо, а на вершинях гір, де її тільки й можливо знайти. Спосіб і джерело цього роду помилки мають собі добрий приклад у спогляданні небесних тіл. Роздизляти зірку поближньому поглядами — гадати на неї світлим зором, повернувши до неї зовнішні частини сітківки (чутливіші на слабкі світліні враження, аніж внутрішні), це значить мати йрашу оцінку її світла — світла, що викривається мрякою як раз у тій мірі, скільки ми обертаємо зір просто на неї. Дієсно, що в другому разі більша кількість променів падає в око, але в першому маємо тоншу спроможність сприймання. Надмірно глибокою ми ускладнюємо і ослаблюємо думку; маємо й саму Венеру агасити в небі знадто упірим, знадто скоицентованим, знадто простим поглядом.

(Повіщення буде.)

На громадські теми.

Вага свого учительства.

Наше інтелігентне громадянство щойно в повсякденній домі приходить до переконання, що лише в школі наша будучність. Та ще й досі панує у нього хибний погляд, що можна, вистартавши, яку школу в а викладаючу українською мовою.

Як учитель в 35 літню учить, практикою скажу коротко: школа — це учитель! Який учитель, така школа, а яка школа такий народ!

І якщо в останніх кількох роках державних школах в українською мовою навчання нема українського вчителя — то це не українські школи. Бо чи не корисніше в такому випадку в дитини школи в польською викладаючою мовою, а в українським учительством.

Що правду знає цілий світ. І нема народу, який полюбив би свій найдорожчий скарб, свої діти виховувати людей, що не належать до нього. Тільки ми, українці, цієї правди добре не знаємо. А хоч і знаємо, то всеж робимо інакше, — поповнюючи таким чином великий національний промах.

Притягнемося, як стоїть справа з народним українським учительством у Польщі. Точної його статистики, на жаль, не маємо, бо її в відомих джерелах не публікують. Знаємо лише, що число всього українського учительства в Польщі сягає понад 3.000, а з цього приблизно 1.000 осіб остає останніми літами на посадах поза українською національною територією, в кордоні Польщі. Не маємо точних даних, скільки народного учительства втратили ми за останні десяти літ. Але знаємо певно, що втрата ця велика. Мені, наприклад, відомо, що тільки в одного львівського повіту убуло 35 осіб а прибуло тільки 3 особи. Очевидно, що на місце цих 31 прийшли учителі поляки. Виходить, що 2000 душ українського народного учительства вистартає, щоб дати виховання молоді й обслужити культурно-освітні потреби українського населення Галичини, Волині, Холмщини, Полісся й Наддніпрянщини, чимало населення. Здавалось би, що ми не маємо кваліфікованого учительства для обслуговування українських шкіл, а в школах між українським населенням. Однак факти кажуть, що іще. Кандидатом, що поминали семінар У. П. Г. або С. С. Васильяков, відмовляється взятися посади. Навіть тим, що уклали польські державні семінари, не легко приходить добути посади, бо на їх свідомості виліє греко-католицька віра. Та гірше життя учительства, що має „шести“ приховати між українським населенням; поно розуміючи у найнеприступніших закутках; воно ніколи не вийде з свого панства; воно у постійній грізві за те, щоб його не переселили на основі § 85, або не звільнили на основі § 89 без подання причини. Біля нього уникуються днем і нічю всілякі хоронителі, стежать кожний крок, підслухують і т. д. і т. д.

А чи уявляємо ми собі психічний стан учи-

теля (ми) українця, що примушений до української 7-літньої дитини говорити чужою мовою? Учитель (ка), терпить інспекторські й неінспекторські натиски, а то й парити ради хліба.

Отже треба великої посиди, щоб серед таких обставин побороти усі перешкоди у повсякденній культурно-освітній праці для свого народу. Таких робітників між українським учительством багато, але вони незначні (не признані ніким сірі робітники).

А учительство на заточенні? Як сказано вище, його чисельністю понад тисячу. Кілька десятків осіб споміж нього те ті, які перенесли туди ще за часів Гривського. Інші були змушені залишити хліба прийняти там посади, бо на своїй землі для них місця не було. Якже вони там почувалися? — Як значино на чужині. Тужать за рідним краєм, за рідною мовою, за всіма рідними. Проміняють тамешний „спокой“ і за невгоди та прикрости в рідному краї.

Всі вони вичікують повороту в рідні сторони, називають на допомогу для повороту українського громадянства, а в першу чергу на допомогу від своєї становой організації тобто „Вільної Помочі Українського Учительства“. Вони робили досі у цій справі, як і в інших, що торкаються службових учительських справ, усі можливі заходи. Від чотирьох літ представляла вона в цій справі меморіали міністерства освіти, внутрішніх і заграничних справ та Кураторії львівської шкільної округи.

Якнижє вислали цих заходів? І міністрі і куратори признавали слушність виродам меморіалів, опрацьовували, що вони за вчинили передативних міністрів не відповіли (слова б міністра Добруцького), обіцявали кряду направити та радити вносити подання.

Учительство це й робить. Але коли такі подання до львівської Кураторії надсилають, то лежать там літами без відповіді або їх авертують в негативним вислідом. За час чотирьох останніх літ удалося видобути а заточення всього навсього чотирьох учителів. А з того виходить, що відповіді й обіцянки відповідальних чинників не були ширі, бо не відповіли нічим вчинням.

Якже реагує на це все українське громадянство? Воно ставиться до цієї справи, як видно, пасивно. Громадянству байдуже: хто його діти виховує. А по численних селах від учителя вимагають лише того, щоб він не виказував на зару за непосилання дітей до школи. На ніч порушається в раді-толи цю справу, навіть ухвалюється резолюції, але урядові їх не посилаються. Не маючи достаточної підтримки організаційних кол нашого народу, Українська Парламентарна Репрезентация в безсилля. Вона обмежується тільки до рестрування фактів покривдження нашого учительства чи то в промовах у своїй чи в інтерпретаціях, на які акаційно ніхто і не відповідає, а якщо й відповідає, то виминаючи, або так, що ця відповідь не все покривається з дійсністю.

І все остає по старому: байдуже нам, хто наші діти виховує і вчаться, байдуже нам пачинки на

них незобов'язки нашого учителя, що ще працюють для вільної дитини, багатьма з них, що на заточенні. Ми далі своїм коштом обриваємо і фактично підготуємо учительство, щоб його працювало для інших. Чи можемо собі на це дозволити і на далі.

С. І.

3 життя православної церкви.

Нова влада богословського інтернату. — Перша серія процесів за колишні уніятські церкви. — Жабчинська делегация.

На пропозицію митр. Діонісія, неодмінного декана православної богословського факультету, міністерство віросповідань й освіти призначило ректором інтернату для студентів-богословів архимандрита Саву Савітова, який перед двома роками був інспектором того ж інтернату. На становище виховника інтернату призначено професора богословського факультету Зайцева.

В білостоцькому окружному суді перел кількома днями розпочався процес за зворот римо-католицький дух, владі колишніх католицьких церков. А саме в дні 28. жовтня білостоцький окр. суд розглядав позов нильської римо-кат. митрополії і громадської кат. духовної консисторії про призначення права власності на 35 церков а приналежним майном на території гродненської православної дієцезії.

Є це перша серія широко закривних процесів, головним чином за колишні уніятські церкви. Суд відложив справу, даючи римо-кат. курії 3-місячний речичень для уосунування своїх вимог.

Дні 31. жовтня явилася у Варшаві делегация від села Жабче на Волині в особах Т. Зубатюка й С. Сохара з метою заступитися перед урядом і правос. митрополією за о. В. Сагайдаковського, який разом із жабчинським населенням обороняв православну церкву перед посяганнями горстки визнавачів „католицтва“ скідного обряду.

СВЯТА 1. ЛИСТОПАДА. ВІДЕНЬ.

В 11-і роковини 1-го листопада 1918 р. відбулося, як щороку, в дні 1. листопада ц. р. пам'яткове свято у Відні. На свято, що його улажено десятих з черги раз, складалася: торжественна Служба Божа в церкві св. Варвари, по скінченні якої була панакхда за полегших. Після того учасники пішли на святочну академію, яка відбулася в салі Кунстшпілье в I окрузі. На академії виголосила прийнятну промову б. полк. УГА Антін Варивола, від старшин промовляв сотн. д-р Г. Кох, від молоді студ. Я. Іванусів. Велике враження зробила декорация пропагандним хрестом б. членів УГА. Позатим були ще вдатні виступи мужеського й мішаного хору та

ЛЕВ ЯСИНЧУК.

Українські переселенці в Новому Світі.

(Продовження.)

Професії наших емігрантів. — Одна сценка. — Злуч. Держави і Канада.

Заявляти нашої еміграції різноморядне. Це ж не-фахові люди. Кожний брався до того, що по-вадало в руки. В Злучених Державах найбільша часті це фабричні робітники. Робітництво працює по ковальних вугіллях, саліа та по фабриках авто, заліза, бляхи, рур, скла, сукна, полотна, трикотажу, обуви, гумових виробів, мебелі, радій, оптичних приладів, філім і ін. 6 й торговці, що ведуть здебільша торговлю мішаних товарів, або власних виробів, але в й торговці галицьких товарів, авто, бензину, ліній (дрогерії), в українські ресторани, переселенці бора, торговці реальностей, похоронні заведення і т. п. В самому Нью Йорку займаються українських купців на тисячу. Багато в української прислуги по ресторанах, від помийників до кельнерів, чаричка й кухаря включно. Дехто займається ремеслом: фотографією, друкарством, кравецтвом, фрізерством, направляють машини обуви. А є й т. п. „легонія“, що займаються „гемблерством“ (ріжню грою, що дає можливість без праці вистратити).

З одним таким „гемблером“ я познайомився випадково досі у перших місяцях могого побуту в Нью Йорку. Одного осіннього вечора і вертаючись до 11. години вночі домія з одного віборання. Стурбований умовою в продовжувався на самісібі на одному роздоріжжі коло динної протестантської церкви, основаної голландцями, в який під час найвищою реалізаційного піднесення танцюють жіночий танок. Попри мене надійшов ваточу-ючий живий напів-а заточенні. проминивши до мене:

— Агі, не можу трапити до дому.
Я вразі, почувши українську мову і пачинаю:

— А деж ваш дім?
— На дев'ятій вулиці.
— Я вас проведу.
— Добре.
— А котре число вашого дому?
Прийнятий товариш пристає і думає, а по хвилині каже:

— Зветься 28.
Цемо. Може пізнаємо мешканця. Наближаємося до 28. числа на дев'ятій вулиці, але я здалека бачу, що там автомобільний гараж. Кажу це своїм товаришам.

— Може то 30. число, каже він.
Там було дійсно його мешканця. По дорозі я „моралізував“ свого товариша, щоб не марнував грошей. Краще пачити й переслати жінці, дітям: Невом славитимася і каже:

— Бачите, чоловік часом сниться.
На прощання виняв цілу жменю грошей і просив, щоб я взяв за труд, скільки хочу. Коли я відмовився, він запрошував піти з ним випити, похвалити. Колиж я сказав, що не пію, що я вже по вечері та заховаював його, щоб пішов спати, бо завтра рано до праці, — він витягнув наперед мене ніжки, чисті руки каже:

— Я нічого не роблю. Дивіться на мої руки.
— А а чогож живете?
— Я „гемблер“. У мене сотна — от так „фіт-фіт“, і показав рукою а вітром.

Колі брати на увагу фабричне робітництво, то можна в нього заузгажити двоє лиця: в одному фабрика так дорота річ, як земля для нашого селянина, чи тамешнього фермера. Такі робітники поселяються коло фабрики, коли мають можливість набувати коло цієї постійні садно. Друге — це ті, яких у своїх „двухтах“ „Дивинський“ називає „допомогачами“. Вони переселяються а місця на місце, а фабрика на фабрику і в деяких швидко

вим елементом, що надається на іграшки в руках тих, яких фактом є розвивати народні організації.

Що в деяких містах українська еміграція помилана, не слідно вже зі смерних промак. Так и, пр. стрічається „український ресторан“, ресторан „Полтава“, „руско-польський“ ресторан і т. д. А в Нью Йорку а бачив робітню дентиста, на якій одній половині вікна є напис: „українські дентисти“, а на другій половині „польські дентисти“. Це очевидно, галицький жидок.

Такі самі заянті, як у Злучених Державах мають також українці у великих канадських містах. На заході Канади та в деяких сценках Злучених Держав (Нью Йорк, Лонг Айленд, Коннектикот, Месачусетс, в далекій Норт Дакоті) ше деким по менше) займаються різнитином, у-правляючи фарми різнити, садивничі, домашнього штація то-що.

В Канаді більше приваляння до землі, як у Злучених Державах, де молоді покидає працю в полі та їде в місто до фабрики. У фабриці заробіток пенсійний, правильний, вільного часу більше й життя рухливіше. А молоді треба руку.

Тільки мимолетом пачаю, як про лаври немасове, що в українці, які мають власні золотодобувні поля (на півночі в Канаді), що власноруч бавовну, ведуть вимину торговлю а ініціалами, чи обертвають мільйонами власними капіталами.

Життєво молодіше в Злучених Державах працює враз а батьками, або окремо по фабриках. А старіе працює на нім при порядкуванні людських ріжних урядів. Українські дівчата, що покінчили школи, працюють по ріжних фабричних, банкових, аспілатських і ін. борах як етотистки, уряднички, або як доглядачки хорих по шпиталях і санаторіях. Такит, щоб сидіти дома „да домі“ і вивчались „жінки“ нема. Це не американська мода.

(Продовження буде.)

живі образи: „Сповідь Наливайка“ — декламація студ. І. Кирстюка і „Сон візана“ — мелодією студ. К. Яблоновської. Фортепьянний супровід був у руках п-и Дарії Гординосської, диригентом хорів був п. Павло Маценко. Ціле свято, що його влаштовано заходом окремого комітету у складі полк. А. Вариводи, майора Юрія Волощука і майора Єміліяна Каюна, пройшло дуже гарно і стягнуло велику масу української еміграції. Вечером відбулися товариські сходини в ресторані Тішлера, де присутні ділилися своїми враженнями й переживаннями поперед. 11-ти літ.

ПЕРЕМИШЛЬ.

Цього року, як і попередніх літ, Перемишль святкував листопадові роковини дуже вчисто: Дня 31. X. перед веч. у катедральній церкві відбулася панахида, після якої в селі „Народнього Дому“ почалася вечірка з хоромими продукціями. Публіка, яка виповнила село по берегах, з великим зацікавленням вислухала спомини учасників подій з першого листопада 1918 р. в Перемишлі та промову д-ра Ол. Бабія і реферат п. Назаровського про державний устрій ЗУНР. Вечірка закінчилася відспіванням національного гімну. Дня 1. XI. відбулося в церкві богослуження за тих, що апали в боротьбі, після чого українці міста Перемишля відвідували стрілецькі могили на цвинтарі.

БЕРЕЖАНИ.

В четвер 31. жовтня ц. р. бережанське громадянство святкувало вчисто листопадові роковини. Святочні сходини відкриває д-р Володимир Бемко, що описав виголосив дуже змістову, глибоко продуману промову, вказавши м. ін. і на причини, що зложилися на наш нинішній сумний біляс. Декламація та відчитання фрагменту з життя УГА доповнили вечір. У дні 1. листопада відбулася в пар. церкві друга урочистість: богослуження, панахида та відслонення пропamтної таблички в честь поляглих, справленої заходами й коштами бережанської філії Т-ва Охорони Воєнних Могил. По середині церкви була висока могила, вбрана розкішною зеленню. Богослуження відправив о. кан. Євзевій Бачинський, що відслонивши пам'яткову табличку та перебравши її на власність церкви, парохії і всього українського громадянства, звернувся з гордим словом до своїх парохіян, а передовсім до молоді, закликаючи всіх плекати культ поляглих. Проповідь ця зробила на всіх велике враження та витиснула не одну сльозу. Торжество закінчено гімном-молитвою „Боже великий, єдиний“. Виділові філії Т-ва Охорони Воєнних Могил належаться щире признання за влаштування цього гарного свята.

СОЛОТВИНА.

Першолистопадкові поминки відсвятковано в Солотвині поминальним богослуженням і панахидою при участі, побіж місцевого пароха о. Гриця, доокочинних священників Кречковського, Кейвана, Корсана і Бачинського та великої кількості народу. Після богослуження о. Гриць виголосив біля устроєної в церкві могили прегарну патріотичну проповідь. Свято відбулося торжестивно при звуках місцевої оркестри. На жаль, місцеві і доокочинної інтеліції було дуже мало. Яке оправдання знайдуть не присутні?

Очевидець.

На організаційному фронті.

ЖУРАВЕНЩИНА.

Заходом Повітової Комітету УНДО в Журавні відбулася дня 15. жовтня ц. р. в Журавні чисельно обіслана довірочна нарада громадських радних журавенської округи, присвячена головню громадським справам, на яку прибули посол В. Целевич і сенатор д-р К. Троян. Наряду відкриває адвокат д-р Павло Лисак. До президії вибрано о. Юрія Болдара, о. І. Тимкова і Гр. Мисака. Секретарював інж. Мосора зі Стрия. Посол В. Целевич подав присутнім у змістовому й річезовому рефераті точні вказівки, як нам під цю пору слід використати громадське самоврядування для добра українського народу. Описав сенатор д-р К. Троян виголосив реферат про головні чинники громадсько-національної праці серед наших ниніш. Принагідно присутній на нараді делегат Гоа. Т-ва „Просвіта“ у Львові, п. І. Петрик, вказав на вагу „Просвіти“ і її ролу в житті українського села. Делегат „Дністра“ В. Васильків, який того дня відбув нараду агентів Журавенщини, закінчив добування агенції для призначення відданих членів і забезпечення їз зарплати в „Дністрі“. Народа пройшла з великим успіхом і закінчилася серед присутніх дуже гарне враження. Тепер Повітова Організація УНДО приступила до підготовчої бюджетової кампанії по селах. Спокійні й серйозні наради намагалися помішати жінки місцевих москвофільських підосенів, що під нікнами сади проповідали якусь

російську пісню. Це піклуванці двох місцевих москвофільських стовпів, а головню місцевого „батюшки“, який при дивній байдужості наших вищих церковних кругів останніми часами проявляє широку акцію і навіть дозволяє собі нас провокувати.

На східні теми.

Китай.

Міркування на маргінесі нової громадянської війни.

Треба постійно мати на увазі величину території та кількості населення Китаю, як рівнож довгий період внутрішньої сплячки того колоського, щоби зрозуміти, що потрібно багато часу й праці для перетворення цієї країни в модерну державу. А проте існує вже чимало позитивних кристалізацій Нового Китаю, який у відрі виводить як поважний чинник на міжнародну арену.

Тяжко сказати, як довго це буде тривати в Китаю революційна доба, — певний відлам китайського громадянства ще живе заперклою минувшинною, величезну ролу відіграють там особисті амбіції, но й, очевидно, існують великі, непримирні, різниці поглядів: та найгірше, що Китай є тереном чужинських політичних інтриг, які мають одну ціль: перешкодити в кристалізації й усамостійненню Китаю. Провідникові сучасного Китаю, головні націоналістичної течії Гоміндану, генералів Чанг-Кай Шеківі, постійно протиставляються окремі генерали з комуністичного відлomu тієїж партії, які при допомозі Рад Союзу роблять постійні повстання. Головною особовою поміж генералами, що мають тісний зв'язок з лівим відлмом Гоміндану, є ген. Фенг, який оце недавно знова виступив збройно проти нанкінського уряду та поважно загрожив йому.

Чи ген. Фенг знова погодиться з нанкінським урядом, чи він буде в боротьбі переможений, все одно можна напевне твердити, що ідеї націоналістів переможе. Зрештою, перед китайсько-радянським конфліктом (вірніше манджурсько-радянським, бо діло йде про східно-китайську залізницю) і перед останнім виступом ген. Фенга, (цей виступ безумовно був наслідком більшовицької акції), справа консолідації Китаю виче би вже доходила до кінця. Був то час, коли після довгої перерви Китай дожив до одного спільного уряду. Тепер ця „єдність“ знова загрожена.

Колиж приїде до консолідації і пацифікації Китаю, то не треба буде довго чекати, щоби побачити наслідки впливу Китаю в житті нашої нашої континенту.

Пригадаймо, що перебудова Японії тривала мало що більше як пів століття та реформи, які там розпочалися в половині XIX. віку, зробили з неї великодержаву вже в перших роках XX. віку. Наслідки відродження Китаю будуть безперечно ще більші й швидші. Цей край має великі природні багатства та незвичайно робітничі, здібне, відпорне й маловимагаюче населення. Якщо китайцям пощастить розвинути власну промисловість й інтенсифікувати різнину продукцію, то не тільки європейська та американська промисловість страатимуть великі ринки збуту, але вони матимуть в будучині конкурента дуже небезпечного. З моментом фактичного приступлення Китаю до міжнародного кошеру великодержав, що наступить безперечно вдовзі — Америка, Англія, Японія й СРСР отримують небезпечного суперника в Азії та на Пацифіку.

„Китайська небезпека“ для сучасних володарів світу, про яку так давно вже згадувалося на сторінках світової преси, нам спец. цікава, з огляду на наше суєство й відносини з Росією. Змінить вона безперечно напрямки, не тільки міжнародної (зовнішньої), але й внутрішньої політики Росії, без огляду на те, хто там стоятиме при державній кермі. Всім фронтом буде змушена Росія звернутися проти Азії, де буде загрожений не тільки її доступ до Спокійного Океану, але навіть стан її нинішнього територіального посідання. Росія не може здректися теренів своєї східної експанзії, де має джерела матеріальних багатств та терен для еміграції приросту свого населення. Отож справи Далекого Сходу мусять нам бути цікаві й близькі. Всім міжнародної політики щораз виразніше пересувається на Пацифік. Російська експанзія на заході мусить припинитися з хвилюючою актуалізацією на сході. В цьому криється поважні аргументи для нас.

Це не є ефімерні фантазії. Мусимо пам'ятати, що сачинили тільки перший акт перебудови нашого світу. Те, що другий акт має вдовзі послідувати, всі добре відчують. Усі дані кажуть, що Китай гратиме в цій другій дії головну ролу.

Л. Л.

Відгуки дня.

День домашніх звірят.

„Ситий голодного не знає“ — наше народне приповідка. Дуже часто вона в нас знаходить потвердження, але я дуже часто факти переконую її.

От, наприклад, возьми наш Львів. Добре йому від якогось часу поводитися, має що їсти і пити, веселиться на всю губу, а все таки роу міє чужу біду і разо спішить з помічю.

Довго оглядався він кому би то помігти — не було допкола нікого гідного пожаліття. Все відполене, аж дивно і наїждене аж сміється по борозі капас.

Але таки, як почав Львів шукати, то знайшов.

Бідні домашні звірята: коні, осли, пси, коти — ось ті бідолахи, що потребують помічі.

Зав'язалося спеціальне товариство, яке поставило собі за ціль нести їм поміч, потіху і розвагу. На жаль, це товариство не має покищо стільки фондів, щоби придбати для своїх „пупів“ коничні установи, як шпінгалі, клуби, читальні, театри, а там і кладовища та крематорії.

Всеж таки дещо в тому напрямі вже зроблено.

Великим кроком наперед був недільний похід домашніх звірят. Зорганізували його добрі люди, правда, великим накладом гроша, але що це значить супроти наслідків пропаганди і сучасного добробуту.

Наради у Львові вже трохи переїлися. Люди не дуже цікаві на похід людей, на промови надлюдь і на допіт прапорів. Але на похід звірят алетілась така толпа народу, що голі було вулицю перейти.

Врешті почалася похід. Пси всілякої шерсті і породи, коти різних темпераментів і привичок, — все те на ливонках, з кокардами та китицями, вимите, напудроване і зачесане.

Коні і корови не брали участі свиней не допустили чомусь, а осли, казуть, що були, але я так побіжно оглядав похід, що їх не наспіміти.

Признаюсь, що я був трохи розчарований. Мені здавалося, що в такому поході возьмуть участь найбільшій з домашніх звірят. Отже в першій мірі факерські шкани, селянські корови, поперебивані пси, вугроваті свині, паршиві котки. Думаю, що тоді пропаганда віднеслаб далеко більший успіх.

Але я так успіх був величезний.

Чув я, як у трамваї говорили дві кондуктори. — Я мав і свого пса нині вивести, але бідний перестудився.

— А мій любчик має знов завороти голови. Боявся, щоби це не була гриппа...

Чи кондуктори потім порозплакувалися — не знаю, бо мусів висісти з воза.

В інших місцях бачив я, як дивась бідо вбрана жінка з замураною дитиною на руках довго дивилася на похід. Спершу поплакувала з радості, а потім сльотнула. (Не друге а захоплення?)

А пси та коти шили і пішли... Поважно, статочко свідомі великої події.

Адже тепер, коли в них є організація, йнакше буде виглядати їхнє життя.

Різнник скаже:

— Будь ласка, пані свинє, на хвилю до ризи!

„Псар“:

— Паве кузель, прошу вас, зверніть голову на ліво, бо мені але ударити.

А вошіт:

— Шановний коню, чи не охотів би побігти до залізничі.

Хто знає, може загалом і цього не вільно буде казати?!

Вся хтось маму, сестру чи батька — дістане кару або й ні. Залежно від того, що думав як був, чим був і коли був. Але як ударити „домашнього звіря“, то вже йому карі не минути. Товариство подібає на покарання!

З цього найбільше радіє десь „Народня Справа“. Співачки то коров скошувала передчасно кося смерті через недобре обходження а ними. Від нині цього не буде. А як же „Товариство Охорони Звірят“ почне стосувати відмолюючу мету Штайнаха, то випадки смерті ще зменшаться.

Була в нас тоді ще одна приповідка: „Зіштов на пси!“ Спочатку це щось злого. Тепер уже так не буде. Зіштов на пси — значить добре йому поводитися і має забезпечення на старість.

— Нема то, не бути „домашнім звірям!“ — подумав собі не один бідолаха.

Щастя, що в нас нема бідаків...

Галактіон Чіпка.

Складайте жертви на оселю українських робітників пера!

— В Америці горять ліси. На протязі мину- того 1928 р. вигоріло в Америці 68.700 двадра- гових миль ліса. Шкоду заподіяну всім торі- яніми лісовими пожарами обраховують на ві- німі мільйони доларів. На протязі ціло- сімдесятих міліонів доларів. На протязі ціло- го останнього тижня в місяці серпні ліси горі- ли на широчинних просторах північного Айда- хо і західної Монтани. Дошу там не впадо ні каплі ще від початку липня і дерево та трава висохли як на підпалі. До того взявся сильний вітер, який розніс пожежу з такою швидкістю, що п'ять тисяч осіб лісової сторожі не могли його зупинити і безрадно дожидали дошу. На щастя не було шкоди в людях. За останніх два- чать літ вогонь випалив сімнадцять міліонів ак- рів самих лише державних лісів. Яких десять відсотків усіх пожеж починається від удару грому; двацять відсотків спричиняють необач- ні курці недогорілими папіросами.

Нові книжки й журнали.

ЖУРНАЛИ:

„Вісти з Лугу“, письмо присвячене дуго- вим і січовим справам, просвіті і науці. Рік IV. Ч. 9. Львів, вересень 1929.

„Нова Хата“, журнал для плекання до- машньої культури. Рік V. Ч. 12. Львів, листо- пад 1929. Зміст: Софія Русова: Діточі малю- ки; Ул. Кравченко: Цвіт осені; І. Гургула: Скрипці; М. Омельченко: Психологія жінки; Г. Ф. Килими в нашій хаті; К. Малицька: Со- фія Русова у Львові; К. Ганек: Ворожка; Мо- ли; Ручні роботи; Ріжні вісти; д-р С. Парфа- нович: Гігієна жінки; Лікарські поради; При- писи; Бібліографія; Н. Гарін (Михайлівський): Діточі літа Тьомі; Ілюстрації.

„Учительське Слово“, орган „Взаємної

Помочі Українського Учителства“, Рік XVII. Ч. 12. Львів, 1. листопада 1929. Зміст: Книжка й письменність на село; Міліонівий масток Боротьба чеського вчителства за виховання дітей; Життя в оселі; Звіт з відділів; Бог ви- соко, цар далеко; Оголошення відділів; Памятка таблиця; Що пишуть про шкільництво україн- ські часописи.

„Жіноча Доля“, двотижневик для україн- ського жіноцтва. Рік V. Ч. 21. Коломия, 1 листопада 1929 р.

„Nawozy sztuczne“, miesięcznik. Rok I. Nr. 2. Warszawa, październik 1929.

„Przegląd Społeczny“, miesięcznik poświę- cony zagadnieniom pracy społecznej i opieki nad dzieckiem. Rok III. Nr. 10. Październik 1929.

„Morze“, organ Ligi Morskiej i Rzecznej. Wrzesień-październik 1929 r. Zeszyt 9—10.

ОГОЛОШЕННЯ

Театри.

Великий Миський Театр:

Вівторок, 5-го листопада год. 7:30 веч. „Архангел“, п'єса в 4. діях Уотерса та Гопкінса (премієра).

Середа, 6-го листопада год. 7:30 веч. „Це може розказувати своїй бабці“.

Четвер, 7. листоп. год. 7:30 веч. „Ар- хангел“, п'єса в 4. діях Уотерса та Гоп- кінса.

Малий Миський Театр:

Вівторок, 5-го листопада год. 7:30 веч. „Пропес Мері Деген“.

Середа, 6-го листопада год. 7:30 веч. „Пропес Мері Деген“.

Четвер, 7. лист. год. 7:30 веч. „Пропес Мері Деген“.

Театр ревії „Гонг“ — в салі кіна „Ко- ньосей“:

Вівторок, 5. листопада: ревія „Ізда до Львова“. — Дві вистави: 1-ша в годині 7:30 веч. 2-га в год. 9:30 веч.

Кіна.

Апелло: Любов ки. Сергія.
Касіно: Чортиня з Тріполісу (Альф. Арвіанд, Ліана Гейд).
Кольосей: Добролюбець. Три комедії.
Лен: Під прапором кохання.
Марусенька: Залюблений небіжчик. — Опримки книжки.

Оаза: Гра за живку (Дольорес дель Ріо). Домашня війна.

Палас: Звукова фільма „Чо- гири чортів“ (Джанет Гейнор).

Пан: Портієр готелю „Атлантис“ (Янінґс).

Пасаж: Каюб „Чорної Руки“ (Уільм Десмонд). Тиждень Пате і Гомонта.

Ам. комедія: Стигеве: Боротьба за золотий ріг (Марія Албані).

Фатаморґана: Нападком.

Химера: Нова часина Казанова.

Утіха: Полука кохання (Вільма Банкі, Рон. Колян).

Програма радіо.

Вівторок 5. XI. 1929.

Варшава (1411,7) 19:30 Трансмісія о- пери в Познані.

Краків (312,8) 19:10 Трансмісія з Варшави.

Познань (334,8) 13:05 Концерт грамо- фонових плит.

Катовиці (408,7) 12:05 Концерт з Варшави.

Вільно (385) 16:40 Пополуднева му- зика.

Гельсінґфорс (221,4) 21:00 Оркестра мандоліністів.

Бресляв (233) 19:10 Опереткова му- зика.

Ляйпціг (239) 16:30 Давня музика.

Братислава (279) 21:00 Оркестровий концерт.

Талін (296) 19:00 Віськовий концерт.

Брно (341,7) 16:30 Балабайкова ор- кестра.

Лондон (356,3) 19:45 Старовігійська музика.

Штутгарт (360) 19:30 Концерт радіо- оркестри.

Гамбург (372) 16:15 Нова оперова музика.

Франкфурт (390) 20:15 Симфонічна музика.

Берн (403) 16:00 Оркестра з Кур- саво.

Берлін (418) 18:30 Концерт соалістів.

Стокгольм (436) 18:00 Кабаретова програма.

Рим (441) 17:30 Пополудневий концерт.

Ляйпценберг (473) 13:05 Легка музика.

Прага (487) 16:30 Моцарт, Бах, Гайдн.

Міліано (501) 11:25 Музичні про- дукції.

Брюссель (509) 21:15 Концерт ра- діооркестри.

Відень (516,3) 20:05 Веселий музич- ний вечір.

Рига (525) 20:03 Лотиські композиції.

Мюнхен (533) 17:25 Російська музика.

Будапешт (550) 17:10 Саллонова ор- кестра.

Москва (825) 19:00 „Турандот“ о- пера.

Ковно (1935) 19:15 Вечірна музика.

Ленінград (1000) 19:00 Вечір Ганни.

Харків (1304) 9:00 Робітничий кон- церт.

Париж (1725) 21:35 „Сафо“ опера Мас- сенета.

Середа 6. XI. 1929.

Варшава (1411,7) 20:30 Концерт со- алістів.

Краків (312,8) 16:15 Авдіція для ді- тей.

Познань (334,8) 17:45 Трансмісія з Варшави.

Катовиці (408,7) 20:30 Концерт: Мо- нюшка.

Вільно (385) 19:05 Весела авдіція.

Гельсінґфорс (221,4) 21:10 Легка му- зика.

Бресляв (233) 20:30 Вечірна програма.

Ляйпціг (239) 19:00 Маршита вальси.

Братислава (279) 18:40 Музика для дітей.

Талін (296) 20:00 Оперова музика.

Брно (341,7) 22:15 Музика з каварні „Амзон“.

Лондон (356,3) 16:45 Концерт віо- ліччелістів.

Штутгарт (360) 16:00 Концерт з Франкфурту.

Гамбург (372) 20:00 Сонати.

Франкфурт (390) 16:00 Концерт.

Берн (403) 22:15 Оркестра з Кур- саво.

Берлін (418) 16:20 Концерт капелі Зонтага.

Стокгольм (436) 21:15 Скрипкові твори.

Рим (441) 13:15 Радіоквінтет.

Ляйпценберг (473) 17:30 Камеральний концерт.

Прага (487) 20:00 Концерт у салі Сметани.

Міліано (501) 12:30 Легка музика.

Брюссель (509) 21:15 Концерт ра- діооркестри.

Відень (516,3) 16:05 Пополудневий концерт.

Рига (525) 20:00 Пополудневий концерт.

Мюнхен (533) 20:30 Фортепьянові твори.

Будапешт (550) 17:10 Легкий концерт.

Москва (825) 15:30 Симфонічний кон- церт.

Ковно (1935) 19:25 Вечірна програма.

Ленінград (1000) 17:00 Засідання Ради Народніх Комісарів.

Харків (1304) 17:00 Трансмісія з Мо- скви.

Париж (1725) 21:35 Концерт.

Присилайте передплату!

ОПОВІСТКИ

За оголошення редакції не відповідає

Поминальне Богослуження за упокій бл. п. Григорія Чезовського, був стар- шини У. Г. А. відправиться в дводітню річницю смерті дня 6. листопада 1929 р. о год. 8. рано в Преображенській церкві у Львові, на яке запрошують всі знайомих вдова Eugenія. 820 1—1

До відома шахістів. Повідомляється членів Т-ва українських шахістів „Ша- ховий Конінг“ у Львові, що домішка Т-ва, яка була досі при вул. Підвала ч. 9. в Со- жіві Українських Купців, перенесена до домішки Т-ва „Зоря“ при вул. Вірмен- ській ч. 25. — Розгравки будуть відбу- ватися щоденно, крім середи і неділі, від год. 19. У зв'язі з наміщенням в ко- роткому часі турніром за шкільство українського Львова, просимо до числен- ної участі. Новим членом ради. Інформа- ції та списи позагроздуватиме щоденно від год. 19. секретар Каюбу. — Виділ.

Загальні Збори Музичного Інституту ім. Лисенка в Перемишлі відбудуться в четвер для 7. XI. п. р. в домішці Муз. Інституту о год. 7. вечором 825 1—1

ДРІБНІ ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

ГОДИННИКИ тільки найліпших фа- брик прецізійні продає за готівку і на рати від десятих діт з найліпшою стороною анала фірма Іван Зельтен- райх, Львів, пл. Маріївська ч. 5. 618 13

ВДОВЕЦЬ 37 літ, державний урядник VIII. ст., пристійний і багатий, ожениється зі старшою, господарною, пристійною, небіжно панією або без- дітною вдовичкою не старшою над 30 літ. — Зголошення з фотографією слати до Адміністрації „Діла“ під „Моя шаста 37“. За дискрецію і зворот знімки ручиться словом чести 813 2—2

ГОДИННИКИ „Zenith“, „Longines“ та- кож біжутерія власного виробу, по- ручає: Домбровський — Розва- женьський, Львів, (Готель Жоржа). — Догодні умови. 619 7—7

Д-р МИКОЛА БИХ, адвокат в Ко- пичинцях пошукує рутинного комп'ютера. Посада сейчас до об- няття. 814 2—3

ФУТРА оказібно продає і приймає до комісової продажі „Універсум“. Комісова складниця Львів, Пасаж Міко- лаша. 785 4—20

ПАННА пошукує посади до дітей з шиття, або до поміч в госпо- дарстві. — Відомість в Адміністрації „Діла“ під „Панна“. 817 1—1

КАВАЧИНЯ пошукує роботи по домах, на провінцію авде також. — Ла- скаві зголошення до Адміністрації „Ді- ла“ під „Шиття“. 818 1—1

ПРИЙМУ помічника торговельного з укінченою торговельною школою. — Ломага, вул. Сенкевича ч. 9. Склад машини бюрсові. 821 1—2

ОГОЛОШЕННЯ

За оголошення редакції не відповідає

Д-р Евген Дурделло

був лікар заграничних країн, спеціаліст скріпних, венеричних і сифілісних хорі- б та лікарської косметики ординує від 8—10, 14—18. в неділі і свята від 10—11. Найновіші методи лікування. Гірське сонце. Ватифор. Літературі. Кріотерапія. Дві сепаратні помешкання. Львів, вул. Потоцького ч. 11. І. п. 826 Телефон 63—87. 1—7

Спеціалізу неут легенів, серця і мозку

д-р Фелікс Ган

Львів, Городецька 46.

438 Пересвітлення Рентгеном. 43—7

Дентист Яків Насс

Львів, вул. Синьгуська ч. 17. II. п. Скрипковання хвилюються зубів п'єм- бунання й виникання зубів, без болю. Штучні зуби в кавчуку і золоті під найновішою системою. Пациєнтів з провін- ції полагоджуються в найкоротшому часі. II. Т. Урядовим і студентам значна зни- жка. Подіємі і сплатат. Тел. 68—73.

Подяка.

За вислів співчуття і удія в похороні нашого дорогого сина бл. п. Д-ра Я. Те- лішевського а іменю Ве. Духовенства, товаришам лікарів, товаришам шкіль- ним, товаришам з війни, хороні і знахо- ми складаємо сердечну подяку. 822 1—1 Рідні.

ЗВИЧАЙНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ

Т-ва Українських студ. Політехн.

„ОСНОВА“ у Львові

відбудуться дня 17. листопада 1929 р. о год. 9. рано в Х. салі Політехніки

зі сідуючим порядком наряд:

1) Отворення Загальних Зборів. 2) Ві- читання протоколу із попередніх Загальних Зборів. 3) Звіт Львівській і Комісії. 4) Звіт Контрольної Комісії і ухвалення абсолю- торії устатковому Виділові. 5) Вибір но- вого Відділу і Комісії. 6) Внески і інтер- пеляції. — В разі браку приписаної ста- туют Т-ва скількох членів, Загальні Збори відбудуться о годину пізніше, без огляду на скількість присутних членів.

За Виділ Т-ва:

Рак Богдан в. р. Михайловичини Богдан ур голова. 824 1—1 секретар.

Подяка.

Невмишля смерть забрала нам неспо- дівано найдорожчу Мамцю й Бабуся, бл. п. Михайлину з Михайловичини Ску- кою. У тяжкому горю знайшли ми бога- то спочуття, поміч, розради й потіху від наших знайомих особисті й писемно- но. Почувалимо до обов'язку бодей до- дорогою аложити ім усім ширю подяку, в першій мірі Вп. Д-рові Манейовичеві, лікареві зі Соколя, що безкорисно при- дивлявся разів на село, щоб рятую- чи покінути, а також Д-рові Саламанчів- кові, котрий подав першу поміч. Дяку- ємо Впр. о. Логіському за ухвалення Св. Тайн, Вп. Панству Білешаним і їх до- вж, що дини і нощами сиділи коло хорі і не оустинали нас до самого кінця. Впр. о. Сапрунові за провід у похоронах і на- гробне слово, Впр. о. Даниловичеві за провадний слова при виносі з хати і Впр. о. Бузі за слово в першій і всім ішим Впр. Отцям за участь в похоро- нах і за відправлення Служб Божих з ду- шку помершої. Щиро дякуємо Вп. Па- ням Яну, Пешторський, Заньковий і Сте- пановичеві, що не жаліли часу і шир- заглядали похоронами і всім Вп. Паням, котрі прибули авдіти і здалека, щоб віддати останню присуту Похильй Дякуємо Дякові Александрові Гнатко- ві і укринському хороні, котрий пре- гарним співом причинив до авдічного сумного обряду. Простатує св. Ни- колая, Братству Серія Христоваго, а о- сібно дякуємо Кружковій Союзі Україно- за прегарний вінок, котрий аложили на могилі своєю членові і всім мешканцям Укринова, котрі, хоч був робочий де- нь, численно прийшли, щоб відправити свою старшу Івості на місце вічного відпочинку. Всім тай-Всесвітній винагородити! 821 1—1 Брат, діти й внуки.